Silenci de Déu

Per GloriaA el dt., 04/04/2023 - 00:00

El món gairebé és coherent sense Déu.
I Déu roman en silenci, i no es defensa quan l'insulten,
ni deixa anar els seus llamps i trons quan el neguen.

Tot resta en silenci, però es tracta d'un mutisme hostil.
I, si volem pregar, la nostra pregària s'esdevé sens diàleg.
Udol del vent en una casa en ruïnes.

Déu, tanmateix, sent la nostra angoixa,
encara que sembli que és molt lluny....

Senyor del silenci, t'oferim la solitud,
la nostra absoluta solitud, puix, fins i tot Tu, ets absent.

No tenim res de més íntim ni més nostre.

T'oferim la nostra finitud, les arrels del nostre ésser.
T'oferim l'angoixa de ser homes.

No ens deixis acceptar la desesperació,
encara que l'interior se'ns endureixi com la pedra
i sentim el rau-rau de la reprovació.

Senyor,
que tens cura de les flors del camp i les orenetes,
per què sembla que et preocupis
tan poc dels qui sofreixen?

No ens deixis perdre la confiança,
no ens deixis caure en la morbositat de la ruptura estrident
per encebar-nos en la fosforescència de la mort.

La nostra vida ens sembla sense sentit.
Com la teva, damunt la creu.
Però tu l'emplenaràs de dons per als altres.

Si poguéssim saber a on ens portaràs.....

Malgrat la nit, fes que mai no diguem "prou"
encara que no puguem més.
Puix tu comences a actuar justament en la nostra derrota.

De vegades, la teva ma no ens sembla amiga.
Però acceptem que ens tractis així.
Ho accepto tot, encara que no ho sentim.
Només aquesta acceptació total
ens podrà alliberar de la desesperació.
Acceptant, expressem un suprem intent d'amor i de fe.

Lluis Espinal sj